

[Fisker.]

vejen, og tillige vil den gennem den Metode, der kræves anvendt ved Skattens Fordeling, ramme Skatteindtægter, som ingenlunde burde rammes. Og jeg har nævnt dette Amt, fordi jeg ved, hvad jo alle her i Tinget ved, at der har Partiet Venstre overordentlig stor Indflydelse, saa det kan ikke være Socialdemokrater eller Radikale, som har foranlediget disse skarpe Protester imod Skatteovervæltningen.

Maa jeg til Slut sige i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hans Hansens Udtalelser, at det er rigtigt nok, at det ikke er nogen fejende Grundskyldsvals, vi her bliver inviteret til af den højtærede Minister. Det er et stilfærdigt Skridt, der gøres, et Forsøg paa at naa saa vidt, som man med Kendskab til den politiske Fortid og de politiske Muligheder i Øjeblikket maatte kunne vente det var muligt at naa. Og jeg tror, det vil være uhyre klogt af enhver Politiker, det være sig Ministre eller menige Medlemmer af Tinget, at bestræbe sig for at se hen til, hvad der er politisk muligt, hvis man ønsker at opnaa Realiteter gennem sit Arbejde og ikke vedblivende kan nøjes med tomme og klingende Talemaader.

Pinholt: Jeg maa anerkende, at den højtærede Minister var meget moderat i sin Form, og han var jo ogsaa forhandlingsvillig; det er altid rart, naar det er Tilfældet. Den højtærede Minister mente, at et ensartet Fradrag i alle Kommuner var tilraadeligt. Jeg maa sige, at det er jeg absolut imod. Man har netop gjort Fradragene forskellige, fordi Kommunerne Struktur er forskellig, og for at de kunde faa Lejlighed til at indrette sig den Beskatning, som nu maatte være mest passende for dem; thi det kan jo ikke nytte, der er ingen, der er klogere paa, hvad der passer den enkelte Kommune bedst, end det Sogneraad, der sidder der. (*Indenrigsministeren:* Det var det, jeg sagde i Fjor). Vel, det kommer vi til, højtærede Minister; det kommer lige nu.

Den højtærede Minister sagde nemlig, at Forslaget i Fjor hvilede paa Frivillighedens Princip. Ja, det var, som jeg ogsaa sagde i Fjor, paa samme Maade, som da den tyske Underofficer kom trækkende med en Soldat ved Ørene og sagde: Hier ist noch ein Freiwillig, Herr Capitain. Det var netop det, der var Tilfældet med Forslaget i Fjor. Kommunerne fik efter dette Forslag Ret til at vælge, om de vilde udskrive paa Grundskylden alene eller baade paa Grund-

skyld og Ejendomsskyld, men de blev tvunget til at fravige Loven af 4. April 1928, hvorefter de selv bestemte, om de helt eller delvis vilde frigive Nybygninger for Skat, og hvad der næsten var det allervæsentligste, de blev tvunget til, paa hvilken Maade de end rørte ved de faste Skatter, altid at vælte Skat over paa Grundskylden, altid, i ethvert som helst Tilfælde, hvad der forholdvis hurtigt vilde tvinge dem over til den rene Grundskyldskat. Det var den Frivillighed, den højtærede Minister undte Sognekommunerne, og den vilde vi alligevel ikke gaa ind paa; jeg holder for meget af Sogneraadene — jeg har selv siddet i et i mange Aar — til, at jeg vilde være med til at byde dem saadanne Vilkaar.

Nu udtalte den højtærede Minister, at jeg i Landbokommissionen havde været med til at give Udkast til et Forslag, hvorefter baade Amtskommunerne og Sognekommunerne fik Ret til selv at vælge, om de vilde benytte Grundskyld alene eller ogsaa tage en vis Skat af Bygningsværdien. Det er rigtigt. Men i Bemærkningerne til Forslaget havde man for det første skrevet, at dette vilde være betænkeligt og ikke tilraadeligt, og at kommunal Bygningsskyld vilde være særdeles vel anvendelig, fordi man ikke havde noget at dække disse Forskydninger med.

Men hvis den højtærede Minister vil gaa ind paa en Forhandling med mig om en Promille som den, der var fremme i Landbokommissionens Udkast af 1920, da vi var oppe paa de højeste Skatter, baade til Dækning af Amtets Behov og til Dækning af Kommunens Behov, 12½ pro mille, som ligger dybt under, hvad vi nu er oppe paa, saa kan vi maaske snakke sammen. Saa bliver det en fastlagt Promille, og saa er det muligt, at vi kan give Kommunalraadene Ret til, som vi den Gang foreslog, selv at vælge, hvad de vil. Men de skal ikke tvinges, hverken til det ene eller til det andet. Vil den højtærede Minister dette, kan der være Mulighed for at optage en Forhandling. Det er jo det, vi hele Tiden har talt om: en virkelig fast Promille, baade til Stat, Amt og Kommune. Det interesserer vi os for, og vil den højtærede Minister ind paa Landbokommissionens Forslag, saa lad os tale om det. Men før jeg har et Løfte af den højtærede Minister om, at han vil ind paa Landbokommissionens Forslag i denne Retning, har det ikke stor Betydning, hvad Ministeren her siger; thi dette Forslag var fremkommet just paa et Tidspunkt, da vi